

CARTES DE PROP

Els amics del xic

Enric Sòria

En los carteles han puesto un nombre que yo no quiero ni ver" resava l'inici d'una copla d'aquelles que cantava amb gràcia inimitable la nostra paisana Concha Piquer. Això és el que em recorda el particular via crucis que ha de passar aquests dies el nostre ex molt honorable president de la Generalitat, Francisco Camps, jutjat per suborn passiu impropri als tribunals de la ciutat des de la qual governava, sotmés a preguntes difícils de contestar aïrosament, a declaracions, documents, factures i evidències que el deixen en mal lloc, exposat a la vergonya pública per youtube, premsa i televisió, projectors que amplifiquen una imatge en què segurament no es voldrà reconèixer. No em diran que no és un camí d'amar-gor i un mos mal d'engolir, aquesta situació tan delicada. L'expressió del seu rostre, entre el despit i el desconcert, ja ens diu que ell mateix no s'acaba de creure el que li passa, i que ho deu viure com un malson que no es mereix i que no acaba.

I el cas és que sí que li passa, i que l'han deixat a soles. El dia que entrà al jutjat no li feien costat ni les masses que abans el seguien a tot arreu, ni Mariano Rajoy, tot i les seues promeses caducades, ni cap altra autoritat del seu partit, ni tan sols l'actual president de la Generalitat, Alberto Fabra, ni l'alcalde de València, Rita Barberá, sempre tan pròxima, que li han desitjat bona sort i *allá te las compingas*, ni res més que una exigua colla d'amics i acòlits decadents. *Sic transit gloria mundi*. El victoriós PP de Rajoy, amb les seues crides a l'austeritat i el sacrifici, no mourà un dit pels caiguts d'un temps de pràc-

tiques dubtoses i balafaments improcedents. Si els jurats de torn decideixen sacrificar els peons que un dia es cregueren reines com Camps o Matas, el seu partit els abandonarà sense mirar enrere, perquè el naufragi no l'esguite. Són, ja, coses del passat. Siga quina siga la sentència, la carrera política de qui un dia somnià que arribaria a governar Espanya ja està finiquitada, i ara només n'assistim al soterrar, amb molt de públic, però amb pocs íntims disposats a compartir el dol. Francisco Camps és un nom que ja ningú vol veure i que convé oblidar com més prompte millor. Sembla un relat exemplar de superbria abatuda, un avatar de l'ídol de fang polític amb final edificant. Fa pena i tot.

Té ben pocs amics, ara, el

coses com que "és molt difícil traure la pasta ara a les institucions, amb la crisi". Què pot pensar Francisco Camps quan sent això, que és la víctima innocent d'una conspiració universal per a embrutar el seu nom o bé en quines eren les autèntiques intencions de la trepa d'aduladors que l'envoltava? Traure la pasta és una manera gràfica de designar el verdader propòsit dels regals i les amorettes que rebia ara i adés. La pasta dels valencians, per des-

Traure la pasta és una manera gràfica de designar el verdader propòsit dels regals

yables i intencions ocultes) formava part d'una manera de fer que ha proliferat al nostre país amb noms com Brugal, Emar-sa, Plan General de Alicante, Ciutat de les Arts i de les Ciències, i figures com Carlos Fabra, Urdangarin i un etcètera que no s'acaba mai. Amb raó escrivia José Ramón Giner en aquest diari que "anem coneixent alguns detalls del formidable saqueig patit per la Comunitat Valenciana". Un saqueig que ha conclòs amb unes institucions que no paguen els deutes i voregen la fallida, que han fos tot el sistema financer valencià i que ara malvenen Terres Mítiques i tanquen laboratoris d'investigació. Sí, tot per la pasta. És un lema prosaic, val a dir-ho. I Francisco Camps,

Francisco Camps i Ricardo Costa, durant el judici al Tribunal Superior de Justícia. / CARLES FRANCESC

nostre expresident. Per això, pot inspirar pietat quan intenta comparar factures de milers d'euros amb un tiquet de taxi, o quan increpa la fiscalia "per ser la màxima responsable que avui em trobe ací" (i qui sinó? Que no ho sabia, que els fiscals existeixen precisament per a dur els imputats als tribunals?), o quan escrutem el seu desfici en escoltar que el seu amic de l'ànima, Álvaro Pérez, afirma

comptat. I en van traure a cabassos.

A l'expresident se'l jutja per uns tratges, però també per unes relacions perilloses amb una trama corrupta que a València va rebre el nom d'Orange Market i que a tot Espanya es coneix amb el més ominós de Gürtel. Cal jutjar la imputació pel que és i prou, però sabem que tot plegat (regals dubtosos, amistats entran-

amb el seu aire d'escolanet recrescut, de bon xiquet etern, no podia ignorar quina era la divisa de la gent que el rodejava i en quina immensa munyidora dels diners de tots havien convertit la seua València, que ell tant deia estimar. I si aconseguí ignorar-ho, ara haurà d'escoltar la veu dels seus amics que li ho recorden. Això deu ser un dels passos més ingrats del seu calvari.

DISSIDÈNCIES

Àlbum de fotos en vers

E. Cerdán Tato

Pinnten malament o rimem malament els poemes, els paisatges i els contes de Nadal. En un altre temps, les tradicionals festes i la tendror que provoquen o invoquen a les ordres del consumisme i d'aquest enigma recent dels mercats —sense sexe, sense rostre, sense nom, sense escrúpols—, afavorien una literatura i una filmografia de plor fàcil i tan patriòtic que abrivava les famílies més conservadores i depredadores del lloc. Recorde que, a mitjan dècada dels cinquanta del segle passat, em vaig emportar un premi de narracions breus —però no un de qualsevol, ni el primer, sinó l'especial— a partir d'una naturalesa tan curiosa, és a dir, tirar pel dret i compondre, amb un solstici i una divinitat pagana, tot un betlem. Em vaig limitar a canviar la neu pel fang, l'avet pel *Bombax ceiba* (una mena de cotoner de flors roges) i vaig traslladar l'acció d'un parc fred del centre d'Europa a un bosc equatorial de Guinea. No obstant això, quan em va telefonar Lluís Alpera, fa molt pocs dies, per parlar-me d'un projecte d'imatges i paraules, vaig saber immediatament que no venia a tocar-me la simbomba i, si de cas em traslladava d'un lloc a un altre, seria de la comunitat al país, això és, de la terra dels lestrígons i de tants altres horrors a Ítaca, tot i que d'Ítaca, ja més que gastat en totes les agències turístiques de caire intel·lectual, ens queda la memòria de la seua imatge. El projecte de Lluís, i Lluís no apel·la a la sensibleria de certs moments, sinó a un univers de coneixement i comunicació, de plàstica i evocació, concretament i textualment: un Lluís hi aporta vint-i-dos poemes i l'altre Lluís el mateix nombre de fotografies que "generen un contrapunt estètic per a despertar sensacions i produir una nova percepció dels versos".

Conec des de fa molts anys Lluís Alpera i he deixat testimoniatge, unes quantes vegades ja, de les nostres trobades i de la seua obra en aquestes pàgines; però no ha estat així amb Lluís Ferri, que és, entre moltes altres coses, mestre especialista en filologia francesa i catalana, que ompli el projecte, meitat per meitat, i que des de la poètica de la seua càmera incorpora la plenitud d'una lírica visual i de llums singulars a la Sala Aifos, de la Universitat d'Alacant, que ens ofereix, fins al pròxim dia 23, aquesta exposició tan singular organitzada pel Vicerectorat d'Extensió Universitària. Sobre l'exposició ja s'han pronunciat l'escriptora Isabel-Clara Simó i el plàstic Antoni Miró. La primera diu: "Hi ha poetes que miren endins i que senten en tota la pell la remor salvatge de la sang, dels sucus intestinals i del batec del sexe; hi ha poetes que refreguen draps de lli sobre les paraules perquè brillin i perquè facin gust, si les mossegues, de fruita fresca, acabada de collir (...). I hi ha poetes que saben fer totes aquestes coses. I un d'ells és Lluís Alpera". Mentrestant, Toni Miró, atent a les imatges, al bell llenguatge icònic de Lluís Ferri, reflexiona: "Hi ha una poètica que va mes enllà de les paraules, però que també és paraula, que naix de la paraula, el verb. La imatge fotogràfica, quan es fon amb el poema, aconsegueix una nova dimensió i es converteix en un objecte nou, recognoscible, ple de significats i suggeriments (...)". Evidentment, aquest projecte de complida realització recorda altres experiències semblants del passat segle. Fem festa.

Recomanem...

NOVEL·LA
per XAVIER ALIAGA

LA LÍNIA D'OMBRA

Joseph Conrad
Germania
Alzira, 2011
115 pàgines

Amb traducció i adaptació a la nostra llengua de Nacho Meseguer, arriba a les prestatgeries una de les novel·les amb un to menys aspre en la trajectòria de l'autor de *Lord Jim* o *El cor de les tenebres*. Apareguda per primera vegada el 1917, *La línia d'ombra* és una novel·la concisa, però intensa, sobre la mar i els navegants, però també una història iniciàtica, sobre el pas a l'edat adulta, i una metàfora sobre la superació del desencant i les dificultats. S'hi inclou una guia didàctica de Josep Lluís Rico.

POESIA
per X. A.

LA FLOR INVISIBLE

Dolors Miquel
Edicions Bromera
Alzira, 2011. 77 pàgines

Dolors Miquel (Lleida, 1960) és una poetessa amb una trajectòria ben respectable i guardonada que, amb el seu darrer poemari, premi Alfons el Magnànim, lliura una col·lecció de poemes de pell formal i intencionalitat diversa, de vegades amb un enfocament extern de recreació de records mundans, però suggeridors, unes altres com a excursió cap a l'interior de l'existència. Discurs polivalent homogeneïtzat a través d'un treball meritori amb les imatges que recorre tot el conjunt.

ASSAIG
per ADOLF BELTRAN

EL SANT DEL DIA

Alfons Llorenç.
Edicions del Bullent
Picanya, 2011
396 pàgines.

Una citació de l'Eclesiastés —"Per a tot hi ha un moment i un temps per a cada cosa sota el sol..."— i la convicció de l'autor que "els santets i les marededéus poden arribar a ser un emblema d'una nació marginada", delimiten les pretensions d'aquest llibre curiós. Un volum en què l'excusa de comentar el sant del dia dona peu a reflexions costumistes, històriques, polítiques i morals que furguen en els orígens i la memòria dels valencians.